

[Hanne Reintoft.]

vigtige sag og udtalelsernes uklarhed i øvrigt har skabt usikkerhed med deraf følgende uro omkring problemet, som det må antages at regeringen har en klar holdning til, ikke mindst da det vel snarest kan forventes, at regeringen kommer til at udtale sig herom over for NATO-ledelsen, når det islandske krav skal diskuteres.

Statsminister *Hilmar Þannsgaards* svar (2. august 1971):

I den nye islandske regerings programerklæring af 14. juli 1971 hed det: „Forsvarsaftalen med USA tages op til revision eller opsigelse i det øjemed, at forsvarstropperne forlader Island i etaper. Der skal stiles mod, at tropperne forlader landet under valgperioden.“ Så vidt det foreligger oplyst, har den islandske regering på indeværende tidspunkt endnu ikke taget skridt til at indlede en bebudet drøftelse af denne sag med den amerikanske regering.

Efter hvad der foreligger for den danske regering, er der ingen planer om at søge oprettet militærbaser andetsteds inden for NATOs område, hvis drøftelser mellem den islandske og den amerikanske regering skulle føre til Keflavikbasens rømning. Hverken fra amerikansk, fra NATOs eller fra anden side er der, officielt eller underhånden, modtaget henvendelse om eller givet udtryk for ønske om oprettelse af militærbaser på dansk territorium.

Det stillede spørgsmål er derfor hypotetisk og uden aktualitet. På den givne foranledning kan jeg imidlertid for god ordens skyld bekræfte, at regeringens politik på dette område er uændret. Regeringen har ingen overvejelser om at tillade oprettelse af udenlandske militærbaser på dansk territorium.

Af *Hanne Reintoft* til arbejdsministeren (26. juli 1971):

„Agter ministeren at iværksætte effektive og hurtige foranstaltninger til imødegåelse dels af den stadig mere truende arbejdsledighed i byggesektoren, dels de alvorlige tegn på øget arbejdsledighed i det hele taget?“

Begrundelse.

Ifølge arbejdsdirektoratets statistik er der sket en væsentlig forringelse i beskæftigelsesgraden i bygge- og anlægssektoren i forhold til samme periode sidste år. Det skal her bemærkes, at vejrliget ikke har kunnet give anledning hertil. Men også på andre områder slår følgerne af regeringens økonomiske politik igennem med øget arbejdsløshed inden for industrien. De traditionelle arbejdsløshedsområder rammes selvfølgelig hårdt heraf, fordi regeringen ikke har tilstræbt at skabe de tilstrækkelige arbejdspladser dér, hvor arbejdskraften er.

Der skal på ny i den forbindelse henvises til grundlovens § 75, stk. 1, der lyder: „Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrykker hans tilværelse.“

Under henvisning til ovennævnte bestemmelse i grundloven må det derfor betragtes som absolut påkrævet, at regeringen iværksætter foranstaltninger og tilrettelægger en politik, der imødegår denne udvikling hen mod stadig øget arbejdsledighed, der såvel er til ulempe for hele samfundet som ødelæggende socialt og menneskeligt for dem, der rammes heraf.

Arbejdsminister *Lauge Dahlgaards* svar (2. august 1971):

Fru Hanne Reintoft har i et spørgsmål til mig draget problemerne i forbindelse med beskæftigelsessituationen frem. Spørgsmålet går på, om jeg agter at iværksætte effektive og hurtige foranstaltninger til imødegåelse af den truende ledighed i byggesektoren og den forventede øgede ledighed i det hele taget.

Som begrundelse for spørgsmålet henviser fru Hanne Reintoft til arbejdsdirektoratets statistikker, der viser en stigning i ledigheden i bygge- og anlægssektoren i forhold til sidste år. Desuden anføres det, at også andre områder end byggesektoren har større arbejdsledighed end for et år siden.

Jeg skal i anledning af spørgsmålet først pege på, at sammenligningen med beskæftigelsessituationen i fjor ikke er vejledende. Der var i fjor en udtalt mangel på arbejdskraft, hvilket ikke i sig selv er tilstræbellesværdigt.